

⁸Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei. ⁹A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. ¹⁰Ítéljétek meg tehát, mi az, ami kedves az Úrnak, ¹¹és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. ¹²Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, ¹³de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. ¹⁴Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világosság. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

Kedves Testvéreim!

Akik készültek a mai igehirdetésre, és a bibliaolvasó útmutató alapján elolvasták a mára kijelölt alapigét, azoknak feltűnhetett, hogy egy hosszabb szakaszt olvastam most fel. Nem a 11. verstől, hanem már a 8-tól kezdtem. Ennek oka, hogy az előzmények nélkül könnyen félreérthető a mai mondanivaló. Akik néhány évtizeddel ezelőtt kiválasztották mai alapigénket nyilván tisztában voltak ezzel, de talán azt feltételezhatték, hogy az igehallgatók többsége vízkereszt ünnepén – január 6-án is volt templomban, és hallhatta az előzményeket, hiszen a kihagyott részben gyakorlatilag ugyanaz a gondolat kerül elő, mint amiről a vízkereszt-i igehirdetés szól. Így most egy kis ismétlés következik azoknak, akik vagy személyesen vagy online részt vettek a vízkereszt-i istentiszteleten, ahol ugyan János leveléből olvastuk az alapigét, viszont a lényeg ugyanaz: éljünk világosságban.

Világosságban élni. Mit is jelent ez?

Ha elkezdjük a Szentírást lapozni, akkor rögtön az első oldalon, sőt az első sorokban azt olvassuk: *Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. ²A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. ³Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. ⁴Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől.*

Igen, így kezdődött minden. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. És ez az, amiről János apostoltól olvastunk vízkeresztkor, és amit Pál is mond mai alapigénkben: ⁸Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei.

Világosságban élni. Azt jelenti, hogy Isten világosságában élek. Nem egyszerűen jó ember vagyok, mert ugye ez eléggé relatív, hogy mi a jó. Hanem van egy külső fényforrásom, ami megvilágít, átvilágít, és megmutatja a hibákat. A különbség legalább akkora, mint a tükör és a röntgen között. Amikor az ember beáll a tükör elé, és megállapítja – igen, van egy két dolog, ami nem olyan szép, de alapvetően minden rendben velem, a röntgenvizsgálat pedig megmutatja, hogy halálos beteg vagyok.

Világosságban élni, azt jelenti, hogy Isten világosságában élni. Hogy engedem Istennek, hogy átvilágítson, és esetleg felszínre kerüljenek olyan problémák, amelyek végzetesek is lehetnének, hiszen halálosak. Megvizsgálni magamat Isten világosságában – már az Ósz. - korában is volt erre egy eszköz, a kőtáblák parancsolatai, amelyek olyan egyértelműnek tünnek, de milyen is az ember jól megmagyarázza, hogy az tulajdonképpen nem is úgy van. Hiszen azok a fehér foltok a röntgenfelvételen nem is lehetnek rosszak, mivel fehérek. Azután jön az orvos, hogy nem úgy van az... Az orvos – Jézus Krisztus megérkezett, és nem csupán elmagyarázta, hogy hogyan értsük a mindet átvilágító törvényt, hanem megoldást is kínált. Kiutat a halálból és az élet felé vezető utat. Egy sugárkezelést, amely több mint bármilyen emberi, orvosi terápia. Egy kezelést, amelyről leleplez ugyan, felfedi a hibákat, bűnöket, a sötét oldalt, ugyanakkor elvezet a valódi életre. Nem egyszerűen a biológiai életre, hanem annál sokkal többre, az Istennel való teljes közösségre, az üdvösségre, amit a Szentírás valóban ÉLET-nek nevez.

éljétek úgy, mint a világosság gyermekei. – mondja Pál. De hogyan? Hogy élnek a világosság gyermekei. Akik Jézus fényében élnek, akik az ő világosságában járnak – ahogyan erről csütörtökön is szó volt – azok maguk is világosság lesznek, visszatükrözik vagyis inkább sugározzák a Jézustól jövő fényt. Jézus a világ világossága, ő átadja a fényét. Néhány éve egy szentesti istentiszteleten egy foszforeszkáló tárggyal mutattam ezt be. Ide, a csillag fényéhez – Jézus világosságához tettem közel, az „feltöltődött” és ebből a fényből adott tovább. Valahogy így működik ez. Meglátszik rajtunk Jézus világossága. Pál ezt mondja: ⁹A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.

Minél több időt töltünk Jézus világosságában, annál világosabb lesz a mi életünk is, és ez meglátszik, gyümölcstermő, és így mások számára is hasznos lesz az életünk. És itt lépünk mai témánkhoz, mert Pál folytatja:

¹⁰Ítéljétek meg tehát, mi az, ami kedves az Úrnak, ¹¹és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.

Pál apostol Efezusi levele a Római Birodalom 3. legnagyobb városában, egy igazi multikulturális központban élő keresztyén közösségnek íródott. Egy mai London, vagy Párizs, vagy éppen Budapest – ahol

találkozik sok-sok nép, kultúra, vallás, ideológia. Ezek olykor keverednek is, egészen különös egyvelegeket alkotva. Római és görög istenek hagyományos kultusza keveredik a pogánysággal, illetve új feltörekvő vallásokkal. De a legnagyobb vallás mégis a pénz és a szexualitás. Gyilkosok, rablók, fél vagy egészen örültek szaladgálnak az utcán. Egy hangos, nyüzsgő, bűdös, koszos több százez lakosú nagyvárost képzeljünk el, ahol az ember nem igazán ismeri a másikat, éppen ezért fél bármit is mondani neki. Mert lehet, hogy ha nem mutat be áldozatot a császár templomában akkor a szomszédja feljelenti, de az is lehet, hogy ha meg bemutat, akkor attól sodródik bajba. És bár nem hisz Artemiszben, a város fő Istenségében, de a szobrát azért kirakja az ablakba, nehogy rátörjék az ajtót a csőcselék. Talán el tudjuk képzelni, hogy milyen lehetett keresztyénnek lennie ebben a helyzetben. Nem mondom senkinek, az én ügyem, közben azért nekik is teszek a kalapjukba, én meg majd elintézem Jézussal ezt a dolgot.

¹⁰*Ítéljétek meg tehát, mi az, ami kedves az Úrnak, ¹¹és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.*

Pál egy olyan dologra buzdít – és kell buzdítania, mert nem működik, mert önállóan nem megy – amely nagyon nem könnyű.

Leplezzétek le a sötétség haszontalan cselekedeteit, azzal, hogy megítéletek mi kedves az Úrnak. Itt elsősorban nem arra biztat, hogy menjenek ki az utcára és mondják el, hogy amit csináltak, az ostobaság, bűn, ocsmány dolog, térjete meg és imádkozzatok az Úrhoz. Nem, Pál apostol – aki korábban 3 évig élt ezek között, akit úgy kellett kimenekíteni Efezusból, aki maga is sokat szenvedett ebben a helyzetben, tehát tudta kiknek ír, arra buzdít, hogy tartsanak önvizsgálatot. Vajon nem élnek-e kettős életet? Nem akarnak-e megfelelni a világi és az egyházi elvárásoknak is? Vajon nem képmutatók-e a szó eredeti értelmében, hogy mutatnak egy képet a gyülekezetben és egyet otthon, vagy a munkahelyünkön, a környezetükben?

Leplezzétek le a sötétség cselekedeteit, elsősorban magatokban, majd a szűkebb keresztyén közösségben, egészen a családig.

Ma nagy divatja van a leleplezéseknél, sok titok nyilvánosságra kerül, sokan vállalják azt, hogy áldozatok, és így kitudódik emberek bűne.

Pál arról ír, hogy vizsgáljuk meg magunkat. De ne egyszerűen a tükörben, hanem az Isten világosságában, és leplezzük le magunkat. Vállaljuk, ha vétkeztünk, és vállaljuk ha nem megy, mert ez segít a megoldás felé, hiszen Isten előtt úgysem lehetnek titkaink. Ő mindent lát.

Nagyon aranyos volt kisfiam tegnap. Szereti a kincsesládákat és abba rejti a dolgait, főleg pénzeket gyűjt régiéket, külföldieket, mostaniakat. Lassan kezdi tudni is, hogy melyik milyen érték, mert kérdezzet. Tegnap találtunk egy kis lakatot, és azzal bezárta a ládikóját. Mondtam, hogy rakja el a kulcsot biztonságos helyre, ahol később megtalálja. Elrejtette, de nem bírta titokban tartani, odajött és megsúgta hová rejtette. Mert apának tudnia kell. Mert apa majd segít, ha ki akarom nyitni. Mert apa úgyis tudja mi van benne, hiszen tőle kaptam.

A mi mennyei apukánk tudja, hogy miket rejtegetünk, ő látja a kincseket és a kacatokat is. Ő azt is tudja, hol van a kulcs. Előtte nincsenek titkok. Mi mégis sokszor azt gondoljuk el tudjuk rejteni előle a dolgokat. Nem kellene egy kicsit gyermekibbnek lennünk? Engem elgondolkodtatott a kisfiam. Vajon én odamegyek a mennyei Atyámhoz, és elmondom neki: itt a kulcs mindenhez, ami nekem fontos. Segítesz nekem kiválogatni mi értékes és mi nem az?!

¹²*Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, ¹³de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. ¹⁴Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világosság. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”*

Azt mondják, hogy Pál ebben az utolsó mondatban: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” – a korabeli keresztes liturgiából idéz. A keresztes -amiről máshol ezt írja: az újjászületés fürdője. Ahol az Ő emberünk meghal és feltámad az új.

Vízkereszt – a mögöttünk lévő ünnepnek a magyar elnevezése Jézus megkeresztelésére utal, de a saját kereszttségünkre is figyelmeztet. Meg vagyok keresztelve, tehát új ember lehetek. Az Isten gyermeke lehetek, és mint az Isten gyermeke a világosságban járhatok. Van választásom. Van lehetőségem ebben a világosságban, az Isten fényében lenni, ott időzni, és feltöltődni azzal a fényvel, amely megvilágosít, és amely tovább sugárzik a környezetembe is.

Pál a keresztésre emlékezteti a gyülekezet tagjait. Arra, hogy van lehetőségük az Isten világosságában élni. Arra szólít fel, hogy térjenek meg. De nagyon úgy tűnik, hogy nem tudták ezt megtenni.

Ha ma Efezust keressük a térképen, akkor csupán romokat találunk. Az egykori nagyváros már sehhol sincs, hiába figyelmeztette őket Pál. Néhány évtizeddel később János apostol egy látomásában maga Jézus mondja a gyülekezetéről: *az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.* ⁵*Emlékezzél tehát*

vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbi cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.

Világosság vagy sötétség. Isten már kezdetben elválasztotta ezt a kettőt. És te? A te életedben már elvált egymástól ez a kettő? Én még küzdök vele, de a megoldást már tudom, és igyekszem gyakorolni: minél többet a világ világosságának közelében lenni. A záró énekünkben énekeljük majd: Szent ígédnek fáklyafénye Hint utamra sugarat, Mely örök kincsem marad. Harcolok, benned remélve, Míg kegyelmed erőt ad, Míg elérem célomat. Így legyen! Harcoljunk a világosság gyermekeiként a sötétség ellen.